

“Alt tilhører jer! Men I tilhører Kristus, og Kristus Gud” (1 Kor 3, 22-23)

De kristne i Korinth dannede en levende menighed, med masser af initiativer. Der var forskellige grupperinger, ledt af karismatiske mennesker, og dette skabte spændinger imellem dem, uenighed, personkult og konkurrence. Paulus reagerer beslutsomt på disse situationer ved at påminde alle om, at selvom deres egen menighed var rig på forskellige nådegaver og gode ledere, var der noget der var vigtigere og dybere, noget som forener dem, nemlig at de tilhører Gud.

Og så hører vi igen Kristi budskab: Gud er med os, og derfor er vi ikke hjemløse, forældreløse, overladte til os selv, men tværtimod Guds børn. Han er den sande fader, som har omsorg for hver enkelt og sørger for, at vi ikke mangler noget. Ja, kærlighed og gaver uddeler han rundhåndet: “Alt tilhører jo jer” – som Paulus formulerer det – “verden, liv, død, det, som nu er, det, som kommer, alt tilhører jer!” Han har til og med givet os sin enbårne Søn, Jesus.

Hvor er det dog en stor tillid Gud viser os, ved at lægge alt i vore hænder! Og hvor ofte har vi ikke misbrugt hans nådegaver: vi mente, at vi var herre over alt det skabte, ja i den grad, at vi kunne plyndre og forstyrre den, at vi var herre over vores medmennesker, så vi kunne gøre dem til slaver og dræbe dem, at vi var herre over vort eget liv, så vi kunne ødelægge det i narcissisme og selvoptagethed.

Men denne uendelig store Guds gave - “Alt tilhører jer” – kræver et modsvar, som er taknemmelighed. Men vi beklager os ofte over alt det vi *ikke* har og vender os til Gud for at bede ham om materielle ting. Vi skulle hellere se os omkring for at betragte det gode og skønne, som omgiver os. På den måde kan vi takke Gud for alt det, som han hver dag skænker os.

Dette “Alt tilhører jer” lægger også et ansvar på os. Det, der er blevet betroet os, både hele verden og hvert enkelt menneske - kræver vores omsorg og omtanke; den samme omsorg, som Jesus har for os (“I tilhører Kristus”), og den samme omsorg som Faderen har for Sønnen (“Kristus tilhører Gud”).

Så derfor bør vi glæde os med dem, der er glade, og græde med dem, der græder; være parate til at tage imod enhver anklage, adskillelse og smerte, som om det var rettet mod os selv; at være parate til at tage det til os, så det kan blive forvandlet til kærlighed.

Ja, alt er givet os, og ved at vi giver alt og alle deres værdighed og deres dybeste mening, skænker vi det til Kristus, som er Livets fylde, og til Gud, som er alt og alles endemål.

Kommentar fra pater Fabio Ciardi